

Mit navn er Rie Rebecka Hedenborg. Jeg er 41 år og fra Roskilde. Jeg er mor til 5 børn i alderen 3-19 år, hvoraf 3 har en autismespektrum/ADHD-diagnose. Jeg er gift med Peter, der er socialrådgiver. Jeg er selv uddannet sygeplejerske og læser pt en kandidat på RUC.

Jeg er handicappolitisk aktiv som medlem af Kreds Roskilde Danske Handicaporganisationer for ADHD-Øst

Jeg rådgiver også andre forældre til børn med handicap.

Jeg har det seneste 1½ år arbejdet målrettet i Roskilde Kommune for at få en værdig og velfungerende handicapkørsel til børn i alderen 0-18 år. Børn er specielle i denne forbindelse, fordi de ofte kører alle hverdage til specialtilbud - ja - og er små børn helt ned til vuggestuealderen. Jeg kontaktes flere gange om ugen af forældre, chauffører og pårørende, der er fortvivlede over niveauet i handicapkørsel.

Jeg forsøger pt at skabe en kultur i Roskilde for, at vi som handicaporganisationer bliver taget med i planlægning og organisering af handicapkørsel. Dette er for at skabe en ordening, der tager hensyn til netop denne gruppe af brugere. Roskilde Kommune har fået forståelse for, at der er brug for en værdig handicapkørsel

Jeg møder dog ofte generelt den tilgang til handicapkørsel, at den blot er en bagatel i det store hele, og det passer ikke! Handicapkørsel fylder rigtig meget i dagligdagen for familier med børn med handicap.

Forældrene til disse børn er pressede forældre, der gerne vil informeres og involveres, og de er meget bekymrede for kørslen: mange mister arbejde, kommer for sent, er afhængige af alle andre, får stress og depression, søger tabt arbejdsfortjeneste mv pga. en dårligt fungerende kørsel.

For ikke at tale om, hvad det har af betydning for børnenes udvikling, at de bliver mødt uflexibelt.

Jeg har gennemført en undersøgelse i Roskilde Kommune, der viser dette.

Som det er pt, er der ingen lovgivning for kommunerne at læne sig op ad, så når de enkelte udbudsrunder og kontrakter skal formuleres og forhandles rundt i landet og den faktiske forvaltningsret skal forvaltes, er det langt hen ad vejen op til den enkelte kommunes økonomi og moral at skitsere de rammer, børnene har under transport: tidsrammer, bussernes udstyr,

håndtering af hjælpemidler, chaufførernes kompetencer osv.

Det siger sig selv, at det meget hurtigt kommer til at dreje sig om økonomi, og eftersom brugergruppen (familierne) ofte er dybt afhængige af denne kørsel, bliver disse børn i stigende grad tilbudt kummerlige forhold (køretider over 60 min, uerfarne chauffører, dårlig kommunikation)

Man ville aldrig lade en ufaglært passe 8 børn med handicap 2 timer dagligt på en legeplads - men de må godt køre bil med dem...

Det vil jeg gerne ændre på, så det niveauet for handicapkørsel i kommunerne højnes over hele landet, og så vil jeg gerne undgå brandslukning ved hver eneste udbudsrunde og udlicitering. Der er kommet nye udbudsregler pr. 1. oktober, og jeg ved ikke, hvad det vil have af betydning for disse processer.

Jeg har været i kontakt med alt fra lektorer i socialret til paraplyorganisationer inden for handicap mv - og alle ser tomme ud i blikket, når jeg spørger ind til jura om dette og henviser til kommunernes forvaltningsret. Jeg har også ledt efter kvalitetsundersøgelser inden for området, og vi skal helt tilbage til de gamle amters tid, før der dukker noget op.

Jeg drømmer om, at der nationalt set kan signaleres, at handicapkørsel er vigtigt, og at der stilles lige så ensartede faglige krav til dette personale, som der stilles andre steder i vores samfund: nogen vognmænd tager deres arbejde alvorligt og uddanner/stiller krav til deres personale – andre gør ikke – og det påvirker hele vejen rundt.

Jeg forestiller mig, at hvis kommuner og vognmænd stiller krav til kompetencer og optimeret drift, så chaufførerne er kvalificerede, er alle glattere for deres arbejde og bliver længere i deres stilling –det påvirker børnene, der får en stabil dagligdag med en fast chaufførstab, hvilket igen forplanter sig ned i familierne, der får en mere værdig hverdag med en følelse af ejerskab over eget liv.

Handicapkonventionen og Serviceloven tilskriver begge rammer, som jeg må erkende ikke svarer til den dagligdag, der tilbydes de familier med børn med handicap, der er bevilget handicapkørsel

